

DONALD RAY POLLOCK

ÎNTOTDEAUNA DIAVOLUL

Traducere din limba engleză de
LUCIAN POPA

CORINT
BOOKS
—2020—

Arvin se sprijinea de balustrada zgrunțuroasă a verandei într-o senină și târzie noapte de martie, uitându-se la stelele vizibile peste dealuri, în tot misterul lor îndepărtat și în toată strălucirea lor solemnă. El, Hobart Finley și Daryl Kuhn, cei doi prieteni apropiați ai săi, cumpăraseră o sticlă de băutură mai devreme în seara aceea de la Slot Machine, un contrabandist cu un singur braț care se ocupa de Hungry Holler. Încă sorbea din băutură. Îl cam bătea vântul, dar whisky-ul îi menținea temperatura corpului ridicată. Îl auzi pe Earskell în casă, gemând și mormăind ceva în somn. Pe vreme frumoasă, bătrânul dormea sub un acoperiș în pantă, unde trăgea curentul, pe care îl bătuse în cuie în spatele casei surorii sale când se mutase acolo, în urmă cu câțiva ani, dar, odată ce se lăsa frigul, stătea lângă soba cu lemne, pe podea, într-un culcuș încropit din pături aspre țesute în casă, care miroseau a petrol lampant și a naftalină. În josul dealului, parcat în alveola din spatele Fordului lui Earskell, era cea mai prețioasă avuție a lui Arvin, un Chevy Bel Air albastru din 1954 cu transmisia stricată. Patru ani făcuse orice fel de muncă putea găsi – tăiase lemne de foc, ridicase garduri, culesese mere, dăduse

lături la porci – pentru a economisi suficienți bani, cât să și-l poată cumpăra.

Mai devreme în acea zi, Arvin o condusesse pe Lenora la cimitir pentru a vizita mormântul mamei ei. Deși n-ar fi recunoscut niciodată, singurul motiv pentru care mersese la cimitir cu ea fusese pentru că spera că ar putea să reînvie vreo amintire uitată despre tatăl ei sau despre schilodul împreună cu care fugise acesta. Era fascinat de misterul dispariției lor. Cu toate că Emma și mulți alții din ținutul Greenbrier păreau convinși că cei doi erau în viață și bine mersi, lui Arvin îi venea greu să creadă că doi ticăloși atât de duși cu pluta precum Roy și Theodore putuseră să se evapore, pur și simplu, fără să se mai audă de ei vreodată. Dacă ar fi fost atât de ușor, considera că ar fi făcut-o mult mai multă lume. Își dorise de nenumărate ori ca propriul tată să o fi apucat pe această cale.

— Nu crezi că este amuzant cum am ajuns amândoi orfani și să trăim în aceeași casă? remarcase Lenora după ce intraseră în cimitir.

Își așezase *Biblia* pe o piatră de mormânt din apropiere și își desfăcuse un pic boneta, lăsând-o pe spate.

— E aproape ca și cum totul s-a întâmplat pentru ca noi să ne întâlnim.

Stătea lângă locul mamei sale, privind la lespedea pătrată așezată pe pământ: HELEN HATTON LAFERTY 1926–1948. Un înger cu aripi mici, dar fără chip, era sculptat în fiecare colț de sus. Arvin scuijase printre dinți, apoi aruncase o privire spre rămășițele ofilite ale florilor de anul trecut de pe celelalte morminte, spre peticele de iarbă și spre gardul de sârmă ruginit care înconjură cimitirul. Îl deranja când Lenora vorbea așa, și o făcea mult mai des de când împlinise

șaisprezece ani. Poate că nu erau rude de sânge, dar îl speria să se gândească la ea altfel decât ca la sora lui. Deși conștiința că fata nu avea cine știe ce șanse, continua să sperie că ea ar putea să-și găsească un iubit înainte să spună ceva cu adevărat prostesc.

Se împletici puțin în timp ce se îndrepta de la marginea verandei spre balansoarul lui Earskell. Se așeză și începu să se gândească la părinții lui, iar gâtul i se strânse și i se uscă dintr-odată. Iubea whisky-ul, dar uneori îi aducea o tristețe profundă, pe care doar somnul avea să o șteargă. Îi venea să plângă, dar, în schimb, ridică sticla și mai trase o dușcă. Un câine lătra undeva dincolo de următorul dâmb; gândurile i se îndreptară către Jack, sărmana potaie neajutorată pe care tatăl său o omorâse doar pentru mai mult sânge. Fusesse una dintre cele mai proaste zile din acea vară, așa cum și-o amintea, aproape la fel de rea ca noaptea în care murise mama sa. Curând, își făgădui sieși Arvin, avea să se întoarcă la bușteanul de rugăciune, să vadă dacă oasele câinelui erau încă acolo. Voia să le îngroape așa cum se cuvine, să facă ceea ce putea pentru a compensa cât de cât fapta tatălui său nebun. Dacă i-ar fi dat să trăiască o sută de ani, jură, nu avea să-l uite niciodată pe Jack.

Uneori se întreba dacă poate era doar invidios că tatăl Lenorei ar putea fi încă în viață, pe când al lui murise. Citise toate articolele decolorate din ziar, ba chiar se dusesse și străbătuse la pas pădurea în care fusese găsit cadavrul lui Helen, în speranța de a descoperi o dovadă care ar fi demonstrat că toată lumea se înșela: o groapă făcută de mântuială cu două schelete care se ridicau încet prin pământ, unul lângă altul, sau un scaun cu rotile ruginit, plin cu găuri de gloanțe, ascuns adânc într-o râpă trecută cu vederea. Dar

singurele lucruri pe care le găsisese vreodată fuseseră două cartușe de pușcă goale și un ambalaj de gumă de mestecat Spearmint. În timp ce Lenora ignorase întrebările lui despre tatăl ei, în acea dimineață, continuând să bată câmpii despre soartă, despre iubiri înscrise în stele și despre toate celelalte rahaturi romantice pe care le citea în cărțile împrumutate de la biblioteca școlii, își dăduse seama că ar fi trebuit să rămână acasă și să meșterească la Bel Air. Nu mergea bine încă din ziua în care o cumpărase.

— La naiba, Lenora, încetează să vorbești fără noimă! îi strigase Arvin. În plus, s-ar putea ca nici măcar să nu fii orfană. După cum crede toată lumea de pe aici, tatăl tău este încă în viață, teafăr și nevătămat. La naiba, ar putea să se ivească oricând de peste deal, dansând o gigă!

— Așa sper, zisese ea. Mă rog în fiecare zi să o facă.

— Chiar dacă ar însemna că ți-a ucis mama?

— Nu-mi pasă, răspunsese ea. L-am iertat deja. Am putea lua totul de la zero.

— Asta e o nebunie.

— Nu, nu este. De tatăl tău ce zici?

— Ce-i cu el?

— Ei, dacă ar putea să se întoarcă...

— Măi, fată, termină cu chestia asta, spusese Arvin, pornind spre poarta cimitirului. Știm amândoi că nu se va întâmpla.

— Îmi pare rău, rostise ea, cu o voce frântă, izbucnind în plâns.

Respirând adânc, Arvin se oprise și se întorsese. Uneori părea că ea își petrecea jumătate din viață plângând.

— Uite, dacă ai chef de o plimbare, haide! zisese el, ținând cheile mașinii în mână.

Când ajunsese acasă, curățase carburatorul mașinii cu o perie de sârmă înmuiată în benzină, apoi plecase din nou,

imediat după cină, pentru a se întâlni cu Hobart și Daryl. Fusesse abătut toată săptămâna, gândindu-se la Mary Jane Turner, și simțea nevoia să se distreze și să se pilească. Tatăl ei nu avusese nevoie de mult timp pentru a decide că viața în marina comerciantă era mult mai ușoară decât să are și să se îngrijoreze dacă a plouat suficient sau nu, așa că își luase familia pe sus și se îndreptase spre Baltimore și spre o nouă navă în dimineața duminicii trecute. Cu toate că Arvin o bătuse la cap încă de la prima lor întâlnire, acum era bucuros că Mary nu îl lăsase în chiloții ei. Despărțirea fusese destul de grea și așa.

— Te rog, îi ceruse el, în timp ce stăteau la ușa din fața casei ei, cu o seară înainte de plecare; iar ea zâmbise, se ridicase pe vârfuri și îi șoptise pentru ultima oară vorbe porcoase la ureche.

El, Hobart și Daryl puseseră mână de la mână și adunaseră cât să le ajungă pentru o sticlă de whisky, o duzină de beri, două pachete de țigări Pall Mall și un plin de benzină. Apoi conduseseră încolo și-ncoace pe străzile plictisitoare din Lewisburg până la miezul nopții, ascultând radioul, al cărui semnal slăbea din când în când, și umflându-se în pene cu ceea ce aveau să facă după liceu, până când vocile lor deveniseră la fel de aspre ca pietrișul de la toate țigările și whisky-ul și grandioasele planuri de viitor.

Lăsându-se pe spate în balansoar, Arvin se întrebă cine locuia acum în vechea lui casă, se întrebă dacă vânzătorul de la magazin stătea în continuare singur în rulota aceea mică și dacă Janey Wagner rămăsese gravidă până acum.

— Degetul în scorbura ei..., bombăni el pentru sine.

Se gândi din nou la felul în care ajutorul de șerif numit Bodecker îl încuiase în spatele mașinii de patrulare după

ce el îl condusesese la bușteanul de rugăciune, de parcă polițistul s-ar fi temut de el, un puști de zece ani, mânjit cu plăcintă de afine pe față. Îl băgaseră într-o celulă goală în noaptea aceea, fără să știe ce altceva să facă cu el, iar doamna de la asistența socială se arătase în după-amiaza următoare cu o parte din hainele lui și cu adresa bunicii sale. Ridicând sticla în sus, văzu că mai rămăseseră poate vreo două degete pe fund. O îndesă sub scaun, așa încât Earskell să o găsească dimineată.